

КОНЦЕРТ НИКОЛЕ
СРДИЋА

С мером зачињено

Клавирски сарадник кларинетисти је била Нада Колунџија

Свестраност кларинетисте Николе Срдића која поред солистичких наступа, педагошког и рада у камерним саставима, има подлогу у одличном занатско-техничком уметћу, допринела је да се његова уметност развије до високог степена професионалне дотераности.

На последњем солистичком концерту у Новом Саду он је поновом приказом и техничко-виртуозну страну свог извођаштва и интерпретативну уверљивост, свирајући чистим и лепо обликованим тоном и оплемењеним изразом.

Но, упркос чињеници да је програм био концертантни образац стилски разноврсно оријентисаних композиција, у спектру који је могао да буде прихватљив не само стручној публици, ширег од овог није било, што доказује, на жалост, да у солистичком музицирању код нас још увек прво место држе клавир и виолина.

У првом представљању Новосађанима сонатама за кларинет и клавир, уједначеном по уметничкој вредности и извођачким захтевима, Николи Срдићу је клавирски сарадник била Нада Колунџија, чији пијавизам одликују изванредна сигурност, техничка спретност и јасноћа излагања. У заиста правој камерној сарадњи, природној и хармоничној, уметници су градили поуздане интерпретације, крећући се од дела до дела узлазном линијом, дајући изабраним сонатним циклусима и чврстину спољашњих оквира и занимљивост излагања стилски разноврдне садржине.

Извођење прве композиције, Сонате у ф-молу, опус 120, број 1 Јоханеса Брамса, класично драматски уобличене, било је у извесној мери емотивно скучено и недовољно понесено у романтичарским изливима, због чега њене тематске ширине нису имале ону праву носивост. Клавирска деоница, превише робуствена, чак на моменте груба, добијала је превагу над, у извесном смислу лирскије обрађеном деоницом кларинета.

Једина композиција програма из

ван сонатног оквира, Интродукција и Сонато Шарла Марије Видора, којом је заокружен први део вечери, захваљујући Срдићевој инструменталној виртуозности, изведена је изузетно музикално и бриљантно, с чистим украсима и у раскошној динамичкој скали.

Други део програма обухватио је новију музику, обележену занимљивим звучним обликовањем. Његова интерпретација показала је да је оријентација обоје уметника на савремену литературу и смисао за тонска истраживања, њихово право поље рада.

Са задовољством смо саслушали Сонату бревис, допадљиво и ефектно дело Златана Вауде, која већ 36 година успешно живи у домаћој кларинетској литератури. Доживели смо је од ритмичке живахности,

преко искрено и експресивно испеваних сажетих лирских оаза до духовите скерцозности.

Очигледно највише афинитета, целовитости и доживљаја и стопљености уметничког резултата, Срдић и Нада Колунџија испољили су за Сонату Франсиса Пуланка, композицију продубљене инспирације, привлачне и спонтане мелодије, с мером зачињене дисонанцама. Сугестивно, с богатом разрадом детаља, финим тонским ткањем и покретљивошћу у кантилени и бриозним пасажима, с правом равнотежом меланхолије и разиграности, изведено је ово инвентивно Пуланково дело. Ова композиција је обогаћење и освежење наслеђених оквира сонатног циклуса, у које су оба уметника у саживљеном дијалогу унела и свој изванредан агажман.

Марија Адамов